

Carrer Portal Nou, 7 - GIRONA
Tel. 972 22 50 44
www.cinematruffaut.com
a.e: info@cinematruffaut.com

MEMBRE DE LA XARXA

LO QUE ARDE

O que arde

Espanya, 2019

Direcció: Oliver Laxe

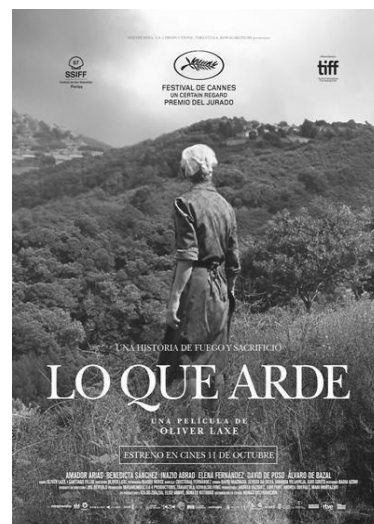
Intèrprets: Amador Arias, Benedicta Sánchez, Inazio Abrao, Elena Fernández

Durada: 83 min

Gènere: drama

Idioma: gallec

Data d'estrena: 11/10/2019

Galícia caníbal

Les primeres imatges de *O que arde* ens mostren un bosc en el qual estan tallant uns arbres mil·lenaris. Els bulldozers destrueixen mecànicament una part del paisatge. Sentim el soroll de les branques i contemplem amb absoluta impotència com cauen els troncs. Un paisatge es transforma davant nostre i es converteix en una altra cosa. La depredació ecològica es fa omnipresent però està filmada amb una força prodigiosa, com si les màquines fossin una força estranya que arrenca alguna cosa essencial; com si uns enviats satànics desafuessin l'esplendor d'allò que varen crear els Déus. El pròleg d' *O que arde* ens indica que ens trobem davant d'una reflexió serena i profunda al voltant d'un món rural que ha estat perdut i abandonat. Un món que està essent destruït. Les imatges ens poden remetre a alguna falla ecologista situada en plena selva amazònica, però els boscos que veiem formen part del paisatge de Galícia. Un paisatge que tenim a prop.

En les darreres imatges de la pel·lícula veiem la destrucció definitiva per part d'un altre element, en aquest cas el foc. Explicar-ho no és cap spoiler, ja que el pas de la màquina a les flames és essencial per entendre la dinàmica de la pel·lícula. Les flames estan rodades amb una força increïble per la càmera del director de fotografia Mauro Herce. Sembla com si ens trobéssim davant una apocalipsi inevitable. Els bombers lluiten per salvar allò que poden de vida, mentre alguns veïns que viuen en algun mas aïllat intenten aferrar-se a allò que tenen entre les seves mans.

A partir de les imatges del pròleg i del seu epíleg final, *O que arde* podria ser un magnífic documental sobre la destrucció del paisatge a Galícia i sobre la pèrdua d'una valors ancestrals. De totes maneres, entre el pròleg i l'epíleg, Oliver Laxe ens construeix una ficció. *O que arde* té com a protagonista a un piròman que després d'haver estat uns anys a la presó torna redimit a casa seva. Viu en un lloc completament

aïllat al costat de la seva vella mare. En el seu racó d'existència només regna la monotonia, el silenci i la solitud. L'home cuida de les seves vaques i intenta vèncer la indiferència dels altres i allunyar-se de les mirades assassines d'aquells que no poden perdonar i que tampoc poden oblidar. Oliver Laxe, autor de *Mimosas*, roda per primer cop a la seva terra natal per parlar-nos de l'existència d'alguna cosa atàvica que sobreviu a les societats i que té a veure amb els paisatges ancestrals que es troben en vies d'extinció. Mentre els arbres cauen o són cremats, els vells costums basats en l'odi, la venjança el rebuig i la intolerància perviuen a l'interior del món rural. Les flames del foc resulten infernals però no poden redimir, ja que els condemnats de l'infern estan allà per a la vida eterna i mai deixaran de rostir-se a les calderes més profundes.

O que arde és un bell poema visual que barreja allò més íntim amb allò més èpic, que estableix uns apunts de ficció que són contrastats amb la realitat documental d'alguna cosa que passa a la Galícia rural.

Àngel Quintana

Col·lectiu de Crítics de Cinema de Girona